

זוהו גוון

רמזים על פרשת השבוע

פרשת בלק

מה בגליון?

פרשת בלק

"כלם" או "מלך"?

אצל הבהמה אין שקרים

על המספר 55 – ועל המילה הן

האותיות ה' ו'ן' מבודדות משאר
אותיות הא' ב'

המילה "הן" ביונית – אחת

רמזים על משמעות המספר 55 –
יחוד השם

רמזים בענייני השבת השייכים
למספר 55

פעמיים ה"ן בגימ' ע"ם

בס"ד

פרשת בלק

ג' הפרשות שנקראו לאחרונה הן, קרח, חוקת ופרשתינו - פרשת בלק,

יש רמז ידוע, האות ק' מרמזת על ק'דושה, והנה בפרשת קרח האות ק' נמצאת בראש המילה, בפרשת חקת הק' עברה לאמצע המילה, ובפרשתנו פרשת בלק הק' אחרונה, מה פשר הדבר?

משום שקרח בתחילת דרכו היה צדיק ורק לאחמ"כ קלקל, אצלו ה-ק' ראשונה, על שם תחילת דרכו, בפרשת חוקת היות ועוסקים בפרה אדומה שמטהרת טמאים ומטמאת טהורים ועל כן הק' באמצע, ובלק אמנם היה רשע מתחילתו עד סופו, אך הקללה שתכנן לקלל נהפכה לברכה ונמצא שבסוף יצא מזה קדושה ועל כן הק' אחרונה.

עוד רעיון על שם הפרשה "בלק":

יהודי אחד שסבל מבעיות "שלום בית" ניגש אל הרב וביקש עיצה, אמר לו הרב שהעיצה לפתרון הבעיות שלו כתובה בפרשתנו - פרשת בלק, כי "בלק" ראשי תיבות "ואהבת לרעך כמוך", היהודי שמע את העיצה, אך ביקש לברר, הרי האותיות לא מתאימות... השיב לו הרב: לזה בדיוק התכוונתי, גם אתה אל תדקדק על כל פרט ופרט וזה יהיה הפתרון למצוקה שלך.

סוף

"כלם" או "מלך"?

"לא הָבִיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יִי אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מְלֶךְ בּוֹ" (כג כא)

מבואר בגמרא (ברכות דף ז.) שבלעם ידע לכוין את השעה, את הרגע בו 'זועם' הקב"ה, כביכול, "דתניא {תהילים ז-יב} ואל-ל זועם בכל יום וכמה זעמו רגע, וכמה רגע אחד מחמשת רבוא ושמונת אלפים ושמונה מאות ושמונים ושמונה בשעה, וזו היא רגע ואין כל בריה יכולה לכוין אותה שעה, חוץ מבלעם הרשע, דכתיב ביה {במדבר כד-טז} ויודע דעת עליון, השתא דעת בהמתו לא הוה ידע דעת עליון הוה ידע, אלא מלמד שהיה יודע לכוין אותה שעה שהקב"ה כועס בה", ע"כ.

נשאלת השאלה, מה יכול היה בלעם להספיק לומר ב'רגע כמימרא'?

מתרצים תוס' שבלעם התכוין לומר מילה אחת - "כלם" !!!

והנה, יש כאן רמז נפלא:

ג' מזבחות בנו בלק ובלעם כדי לקלל את ישראל, ובסוף סיכל השם את מחשבתם הזדונית ובמקום שבלעם יקללם, הוציא השם מפיו ברכה לעם ישראל, והנה בפעם

יודע ותשבו בכלא הרבה יותר שנים.... כמובן שהאיום הועיל והשקט חזר לשרור !!!

על המספר 55 – ועל המילה הן

“הן עם לְכַדְד יִשְׁפֵן וּבְגוּיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב” (כג ט)

ברצונינו לעמוד על המילה “הן” המופיעה כאן, מה משמעותה ורמזיה.

האותיות ה' ו'ן' מבודדות משאר אותיות הא' ב'

בספרים הקדושים ביארו שהסיבה שנבחרו אותיות אלו מפני שאותיות אלו דוקא מסמלות יותר משאר האותיות את ה"לכדד" וזה על פי מה שנאמר בגמרא (סוכה דף נ"ב),

דהנה כמו שיש א"ת ב"ש שהוא אופן של סידור אותיות הא' ב', במקביל לאות א' עומדת האות ת' ומתחלפת איתה, כמו כן יש צורה נוספת שנקראת גם א"ט ב"ח, כלומר, צורת הסדר היא שלכל אות יש בן זוג שיחד עמה מספרה שלם, כגון האות א' ועוד' ט' עולה המספר 10, וכן ב' עם ח' וכן הלאה עד האות יו"ד, כך נמצא שכל המספרים משלימים יחד ל- 10, כל אות עם האות האחרת שהיא בת זוגה, אמנם יש אות אחת שלה אין אות אחרת שהיא בת זוגה וזו האות ה' שהיא משלימה את עצמה ולא אות אחרת מזדווגת לה, וכמו"כ מהאות י' עד האות ק' כל אות מזדווג לה אות אחרת המשלימה אותה למס' 100, כגון י' עם צ' וכן כ' עם פ', חוץ מהאות נ' שלה אין בת זוג.

וזה הכוונה שה-הן' כלומר אלו שתי האותיות "לכדד ישכון", אין להם התחברות עם שאר האותיות נמצא שאותיות אלו מסמלות "יחודיות",

עוד מצאנו כהמשך לזה בפ' הגר"א על שיר השירים על הפס' "הנך יפה רעייתי ומום אין בך" (פרק ד' פס' א') שגם האות ך' היא ג"כ שייכת לאותו ענין שבאותיות מק' ואילך שהם המספרים מעל 100 עד 1000 לכל אות יש בת זוג כגון לק' יש את הץ' ויחד הם 1000, וכן לר' יש את הף' ויחד הם 1000, אמנם לאות ך' אין בן זוג והיא משלימה את עצמה ל- 1000, וזה מסביר הגר"א הכוונה "הנך" יפה רעייתי וגו' שאותיות אלו כולם מסמלות את האחד שהם לעצמם ואינם מסתייעות באותיות אחרות.

המילה "הן" ביונית – אחת

והנה בחז"ל (שבת לא:): "דא"ר יוחנן משום ר' אלעזר אין לו להקב"ה בעולמו אלא יראת שמים בלבד שנאמר {דברים י-יב} ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה

הראשונה אמר: "כי מראש צורים", בשניה פתח ואמר: "לא הביט און ביעקב" ובשלישית "מה טובו", הפתיחה של ג' אלו ר"ת "כלם" !!!

וכנגד רצון הרשע לקללם הפך השם את הקללה לברכה ובברכות שנאלץ לברך את ישראל אמר ר' אלקיו עמו ותורעת מלך בו" במקום "כלם" נהפך ל"מלך", אותם אותיות אך משמעותם הפוכה.

אצל הבהמה אין שקרים

“וַתֹּאמֶר הָאֵתוֹן אֵל בַּלְעָם הֲלוֹא אָנֹכִי אֲחַנֵּף אֲשֶׁר רָכַבְתָּ עָלַי מֵעוֹדָךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה הַהִסְכֵּן הַסְּפִנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ פֶּה וַיֹּאמֶר לֹא” (כב ל)

במדרש רבה ביארו שהסיבה שהקב"ה לא עשה שהבהמה תוכל לדבר משום שאם היתה יכולה לדבר לא היו יכולים לעמוד בזה, וזה לשון המדרש:

“הַהִסְכֵּן הַסְּפִנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ פֶּה, חֵס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע, שְׁלֹא יֵאמְרוּ זוֹ הִיְתָה שְׁסִלְקָה אֶת בַּלְעָם. וְאִם חֵס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כְּבוֹד הַרְשָׁע, אֵין צְרִיף לומר עַל כְּבוֹד הַצְּדִיק. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (ויקרא כ, טז): וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֵל כָּל בְּהֵמָה לְרַכְעָה אֹתָהּ וְהִרְגַּתָּ אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה, שְׁלֹא יֵאמְרוּ זוֹ הַבְּהֵמָה שִׁנְהִיגָה אִשָּׁה פְּלוֹנִית עַל יְדֶיהָ, לְהוֹדִיעַךְ שֶׁחֵס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל בְּרִיּוֹת יוֹדֵעַ צְרִיף וְסֵתֵם פִּי הַבְּהֵמָה, שְׁאֵלֹו הִיְתָה מְדַבֵּרֶת לֹא הָיוּ יְכוֹלִין לְשַׁעֲבָדָה וְלַעֲמֹד בָּהּ, שֶׁזוֹ הַטְּפִשָׁת שֶׁבַּבְּהֵמָה, וְזוֹ חֵס הַסְּפִנְתִּים, פִּינֵן שֶׁדַּבְּרָה לֹא הָיָה יְכוֹל לַעֲמֹד בָּהּ”.

שואל ה"ברכת פּרִיץ" למה יש חשש יותר מדיבורם של בהמות מדיבורם של האנשים, שם לא חשש הקב"ה לכך?

ומבאר ה"ברכת פּרִיץ" שאילו הבהמות היו מדברות, הן היו אומרות רק את ה"אמת", כי אין להם שכל לשקר או להעלים משוהו, וכאשר מטיחים לאדם את האמת בפניו אי אפשר לעמוד בזה,

אצל הבני אדם לא מחויבים לומר רק אמת,

אבל הבהמה היא בגדר "מסיח לפי תומו",

ובזה מבאר ה"ברכת פּרִיץ" מדוע בלעם לא התווכח עם הבהמה, כי כולם ידעו שלבהמה אין אינטרסים ובוודאי האמת כפי שהיא אומרת.

אני נזכר בסיפור על מישהו שהיה 'שופט' ובמסגרת התפקיד שלו הועיל באיזה עניין לציבור החרדי בא"י, חבריו לתפקיד שהדבר היה לצנינים בעיניהם, ניסו להתנכל לו ושלחו אליו אזהרה שבאם לא יפסיק בעזרתו לחרדים הם ידאגו להפיל אותו, כך קיוו להפחידו, אך הוא לא נרתע והשיב להם, אני כבר מבוגר, אין לי הרבה שנים לשבת בכלא... אבל אתם צעירים עדיין, לא חבל שאני אספר גם עליכם את מה שאני

במילה הראשונה, באות הראשונה וכו', חיפשתי היכן רמוז ענין ה-55?

והנה לפנינו – אם נמנה מ"בראשית ברא אלוקים"

האות ה-5 היא י'

האות ה-50 היא ק (ה')

ושוב האות ה-5 היא ו'

ושוב האות ה-50 היא ק (ה')

הרי שרמוז כאן 55.

יתכן להוסיף, דהנה בעשרה מאמרות נברא העולם,

וכתב הגר"א (באדרת אליהו) שהעולם בנוי מג' יסודות – יבשה, ים, שמים,

דבר פלא – הנה ה"בן איש חי" (יעוי בספ' של הרב הופנר ז"ל עם תמונות) כותב שכל פרי האדמה הם 55 מינים, וביאר הבא"ח שלכן נוסח הברכה הוא "בורא פרי האדמה" ולא "בורא פרי הארץ" משום שהמילה 'האדמה' בגימ' 55.

נראה להמשיך ע"פ דרכו ולהביא עוד רמז: האדמה בגימ' 55.

"הים", בגימ' 55

"הן... השמים", בגימ' 55

הרי לנו חותם אחדותו של הקב"ה בכריאה שברא !!!

והנה כתוב בחז"ל כל בי עשרה שכינתא שריא, יש שם השראת השכינה וקדושה, האות י' שערכה המספרי הוא עשר אף היא מסמלת את הקדושה, משום שהיא הקטנה ביותר ותופסת הכי פחות מקום בגשמיות, זה מלמד על ההשתייכות הרוחנית החזקה שלה, ואף ישראל נקראו "יהודים" כשם האות הזו.

[יעוי' בספרים ששמו יתברך יקו"ק גם כן מסודר באופן כזה, האות י' הכי גבוהה, אחריה האות ה' שהיא בעצם חיבור בין ה' הקטנה לאות ד' – החיבור בין שמים לארץ, לאחריה האות ו' - קו].

והנה בספר קהלת פ"ה פס' ז' "כי גבה מעל גבוה שומר" וגו' וכתב שם האבן עזרא שהיודע סוד השם כי גבוה מעל גבוה הם 55 ולא אוכל לפרש.

והנה אף שאין לי עסק בנסתרות, אך אולי יש לפרש דבריו על דרך הרמז – דהנה יש כאן דבר נפלא שהרי ראינו ענין ה-55 והקשר שלו עם יחודו ית'.

אולי נוכל לבאר כך, – גבה = 10, והרי כמעט כל דבר בהלכה שתלוי בשיעור של גובה שיעורו הוא – 10, כמו במחיצות

וגו', וכתוב {איוב כח-כח} ויאמר לאדם הן יראת ד' היא חכמה וגו' שכן בלשון יוני קורין לאחת הן"

ולכאורה יש לשאול למה בחרו בלשון יונית לרמוז על החכמה?

ממתי נלמדת התורה על פי שפה זרה זו?

ולפי זה נוכל להבין מה ששאלנו למה השתמשו ביונית לפרש את הפסוק הן – אחת, דבאמת גם לולא היונית יתפרש הפסוק כך, שאותיות אלו מצד עצמם הם מבודדות ומסמלות את המספר אחד – בודד,

ויש להוסיף, דהנה כתוב "יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם" מכאן למדו בגמרא (מגילה דף ט:) שניתן להשתמש בלשון יונית לכתובת מגילה עיי"ש, מה הסיבה לכך?

הנה יון מסמל חיצוניות,

יון אותיות "נוי",

חיצוני מתחלק לשני מילים – "חץ יון".

יפת – יופי, זה יון חיצוני, עולם הזה, ללא קשר לפנימיות,

המילה "הן" המסמלת את האחדות היא במובן זה, הן בפנימיותה והן בחיצוניותה, בפנימיותה כמו שביארנו שאילו אותיות שאין להם שייכות לכל שאר האותיות, והן בחיצוניות שהיופי של יפת ישמש באהלי שם ויפאר אותם,

[א.ה. דהיינו החיצוניות איננה חיסרון בעצם, אדרבה בענייני קדושה נאמר "זה קלי ואנוהו", כל החסרון כשהחיצוניות בא על חשבון או במקום הפנימיות, אבל כאשר זה משמש את הפנימיות, או אז נטפל אליה ובה אל תכליתו].

השם יון מסמל את שני הצדדים של המטבע,

מחד גיסא אלו שלש האותיות שצורת הכתיבה שלהם היא קו, שזה מסמל את הראשית ואת התכלית, יש התחלה לבריאה ויש קץ, לו אנו מצפים, לעומת זה הצד השלילי הרמוז אף הוא בשם יון, יון בגימ' 'גלגל' שהוא ההיפך הגמור – עיגול המסמל את הטבע הכפירה כביכול אין התחלה אין סוף,

ומיניה וביה, יון בגימ' "היה הוה ויהיה".

רמזים על משמעות המספר 55 – יחוד השם

כעת נוכל להרחיב את הדברים בעניין המספר 55 המסמל כאמור את הנושא של אחדות הקב"ה שהוא אחד יחיד ומיוחד, ושל ישראל שהם כבשה אחת בין שבעים זאבים,

הבאנו כמה פעמים מהגאון ז"ל שהכל רמוז בחומש בראשית. בפרשת בראשית, בכריאת היום הראשון, בפס' הראשון,

בתפילת מנחה של שבת – בקטע המרכזי שהוא "אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד" וגו' קטע זה מכיל 55 מילים, מה שמתאים לאחד. שהרי מנחה בשבת זה כעין חדר יחוד דלכן אומרים במנחה "וינוחו במ" לעומת תפילת ליל שבת וינוחו בה כנגד הכלה ושחרית שבת וינוחו בו כנגד החתן ומנחה הוא כנגד החדר יחוד [ע"י בטור בסי' רצ"ב].

ויש לנו כאן עוד רמז נפלא 'בס' בגימ' 42 ו'אחד' בגימ' 13 ויחד יוצא גימ' 55.

בעשרת הדברות שבפרשת יתרו בפס' "זכור את יום..". יש 55 מילים. וכמו כן בעשרת הדברות שבפרשת ואתחנן בפס' "שמור את יום השבת" וכו' (פ"ה יב-טו) [אמנם יש יותר מ-55 מילים, אך אם נחשב את המילים המחוברות ע"י מקף (-) ושיש להן טעם אחד בטעמי המקרא, כגון: כל-מלאכתך, וכל-בהמתך, על-כן, את-יום, סך המילים הוא - 55].

בתפילת שחרית בשבת בברכת יוצר המאורות אומרים "הכל יודוך הכל ישבחוך" וכו' 5 פעמים הכל, הכל בגימ' = 55,

כי שבת היא סמל האחדות ("רזא דשבת, רזא דאחד") שגם הרשעה מתכופפת – כפי שביארו המפרשים ב"מזמור שיר ליום השבת".

פעמיים ה"ן בגימ' ע"ם

כתב הגר"א ז"ל כתב על הפס' "הן עם לבדד ישכון"

'הן' בגימ' = 55 – 'עם' בגימ' = 110, שזה פעמיים 55,

דהנה כמו שנתבאר, הקב"ה שהוא אחד ועם ישראל שנקראים אחד ("אתה אחד וכו' ומי כעמך ישראל גוי אחד" וכו') וביחד זה פעמיים הן = בגימ' עם.

והנה בקבלת שבת אנו אומרים "בואי כלה" – השבת נקראת כלה – 55 בגימ', החתן הוא ארן = 55 (גם לכה דודי = 55) וביחד הם 110 = עם,

ואם נוסיף את הכולל עולה בגימ' 111 = אל"ף, האות א' בערכה המספרי = 1.

וזה אל"ף רומז ל-אלופו של עולם, ול-"פלא", ואף רומז לעניין שהוזכר כמה פעמים שמכיון שאין אות שערכה מעל 1000 על כן מעל מספר זה חוזר לתחילת המספרים ובמקום 1000 נהיה א' (1-).

שבת / מחיצות סוכה / ארון וכפורת / לא ירדה שכינה למטה מעשרה / כל בי עשרה שכינתא שריא וכו',

גבה מעל גבה, אולי רומז למס' הקדמי של 10, שהוא 55,

כיצד ?

1 ועוד 2 ועוד 3 ועוד 4 ועוד 5 ועוד 6 ועוד 7 ועוד 8 ועוד 9 ועוד 10 = 55.

כלומר, המספר עשר השלימות הגשמית והרוחנית, הוא המקביל למספר 55,

בחז"ל קוראים למצוות קריאת שמע יחוד ד', "המייחדים שמך בכל יום ערב ובוקר פעמיים באהבה שמע אומרים", והנה המילים של הפסוק "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד" במילוי:

(ש-י, מ-ים, ע-י, = 580.

י-וד ש-יין ר-יש, א-לפ, ל-מד, = 1075.

יקו"ק, = 45.

א-לפ, ל-מד, ק-א, י-וד, נ-ונ, ו-ו, = 328.

יקו"ק, = 45.

א-לפ, ח-ת, ד-לת, = 953. הכל יחד יוצא המספר 3026).

וזה עולה בגימ' - 55 כפול 55 = 3025.

הנה ראינו שוב איך שהמספר 55 מסמל את אחדות ה' ית'.

רמזים בענייני השבת השייכים למספר 55

על דרך זה נוכל למצוא כמה מקומות בתפילות השבת וענייניה המכוונים למספר זה:

הנה בליל שבת יש האומרים נוסח תפילה מהזוהר הקד' לפני מעריב (נוסח ספרד) "רזא דשבת – רזא דאחד" וכו' בתפילה זו יש בדיוק 55 מילים,

גם בהוספה שתיקנו חז"ל להוסיף בברכת המזון "רצה והחליצנו" יש 55 מילים (או 54 + הכולל).

השיעור נכתב ונערך מתוך ההקלטה במערכת קול הלשון

ניתן לשמוע שיעורי רמזים על סדר הפרשיות ושיעורים על עניינים בסוגיות הש"ס -

דרך בנק התורה שע"י קול הלשון מספר ישיר בנק התורה : 0732951222, או בלחיצה פעמיים

כוכבית במספר הרגיל: 036171111 להקיש קוד 642106 ואח"כ קוד כניסה 068068 בחירת מדור וכו'

להערות או בקשה לקבל דף זה נא לפנות לכתובת מייל x0527136245@gmail.com

כמו-כן ניתן להשיג את הקונטרסים על המועדים בטלפון - 0534142879 או בכתובת מייל הנ"ל